

Невоља у парку

Хантер је дубоко је уздахнуо. „Ја не говорим такве речи.“

Дајана Евелин Нилсон
(Засновано на истинитој причи)

Ова прича се одиграла у САД-у.

Хантер је трчао парком са својим другарима. Насмејао се осетивши струјање ваздуха поред себе. Осећао се тако брзим и лаганим!

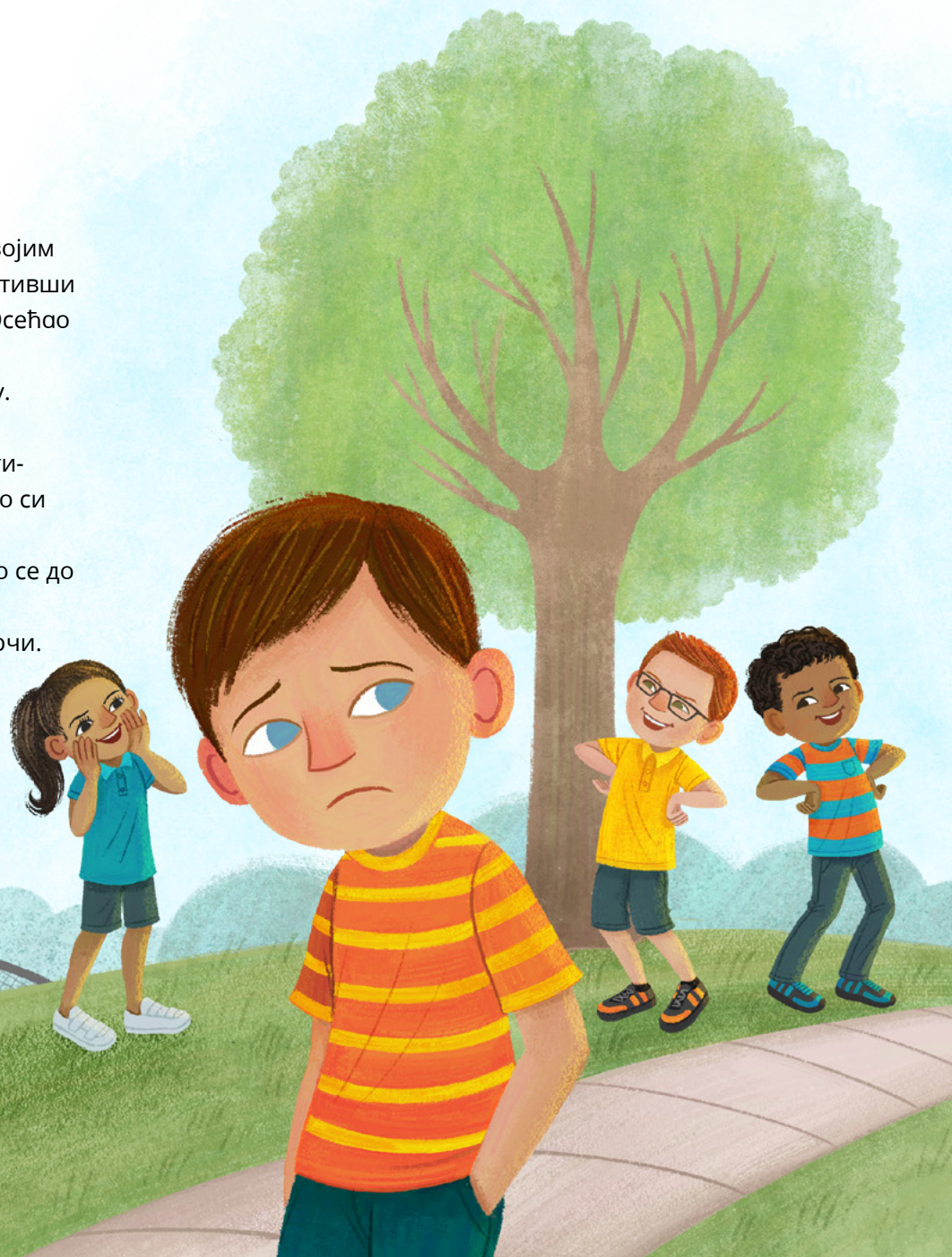
Кајл је први додирнуо ограду. „Победио сам!“ викнуо је.

Хантер је тренутак касније стигао до ограде. „Није фер! Пошао си први.“

„Да“, рекао је Мигел. „Тркајмо се до дрвета!“

Хантер је поново почео да трчи. Овај пут је први дотакао дрво. Али Мигел је био одмах иза њега.

„Победио сам!“ Рекао је Мигел.

ИЛУСТРАЦИЈЕ: ШОНА И. К. ТЕНИ

„Не, Хантер је победио“, рекла је Пајпер.

„Да“, рекао је Кајл.

Мигел је склопио руке. Онда је рекао ружну реч.

Друга деца су се смејала. Мигел је поново рекао ту реч и наставили су да се смеју.

Хантер се осећао тужно. Знао је да није добро говорити ту реч. Али није желео да га задиркују. Није рекао ништа.

Пајпер је рекла другу ружну реч. Онда је Кајл рекао још једну.

„Сада ти кажи једну, Хантер“, рекао је Кајл.

„Да, хајде“, рекао је Мигел. „Кажи неку нову псовку“.

Хантер је дубоко уздахнуо. „Ја не говорим те речи.“

„Изговарање једне речи неће ти нашкодити“, рекао је Кајл.

„Не желим“, рекао је Хантер.

„Да ли се плашиш?“ Мигел се насмејао.

Хантер је изгледао љуто. „Играћу се негде другде.“

Остала деца су наставила да се смеју и говоре ружне речи. Хантер је желео да се изгуби одатле. Осећао је да играње у парку није више забавно. „Видимо се“, промрљао је.

Хантер је ставио руке у џепове и полако прошао поред све остале деце. Више се није осећао брзим или лаганим. Осећао се оптерећеним.

Затекао је маму и тату како седе на клупи. Тата је спустио књигу. „Јеси ли добро?“

Хантер слегну раменима. „Почели су да говоре ружне речи. Нисам желео то да радим, па сам отишао.“

Мама се насмејала. „То је било храбро.“

„Поносни смо на тебе“, рекао је тата. „Тешко је донети добре одлуке када их људи око нас не доносе.“

Хантер је уздахнуо. Било му је драго што је направио праву одлуку, али се и даље није осећао добро.

„Да ли желиш да идеш кући?“ Питала је мама.

Хантер је размишљао о томе. „Нећу још“, рекао је. Погледао је другу групу деце која се играла на разапетим конопцима. „Идем тамо.“

Кад је Хантер прилазио, један од дечака му је махнуо. „Здраво, ја сам Дејвид.“

„Ја сам Хантер. Могу ли да скачем са вама?“ „Наравно!“

Хантер је сачекао свој ред код разапетог конопца и осетио струјање ваздуха. Док се играо са Дејвидом и осталима, поново се осећао брзим и лаганим. Урадио је оно што је исправно, иако је било тешко. Било му је драго што је направио добар избор. ●

Да бисте научили више о доношењу добрих одлука, прочитајте
Моја јеванђејска мерила, на крају нашег *Водича за децу*.